

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 20 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy w Zgierzu w sprawie o sygn. akt I C 2329/13 z powództwa Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. o zapłatę kwoty 33.500 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty:

1. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lutego 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 216 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądził od Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 2.396,40 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. zasądził od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 134 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej;
5. nie obciążył Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. kosztami sądowymi w sprawie.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód Wojewódzki Szpital (...) w Z., zaskarżając rozstrzygnięcie w części, tj. w zakresie punktów 2 i 3. Wyrokowi skarżący zarzucił błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy i przyjęcie, że tylko w przypadkach wskazanych przez Sąd Rejonowy pozwany nienależycie wykonał obowiązki umowne i kara umowna należy się powodowi, podczas gdy powód wykazał, że kara umowna należy mu się we wszystkich przypadkach wskazanych w pozwie. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, tj. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda obok zasądzonej skarżonym wyrokiem kwoty 3.000 zł z odsetkami od dnia 13 lutego 2013 roku, dodatkowo pozostałą kwotę 30.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lutego 2013 roku do dnia zapłaty lub jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Nadto skarżący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powoda strona pozwana wniosła o oddalenie apelacji w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Skarżący w swojej apelacji podniósł jedynie zarzut błędnego ustalenia przez Sąd Rejonowy stanu faktycznego i przyjęcia, iż tylko w nielicznych spośród wymienionych w pozwie 42 przypadków naruszeń umowy przez pracowników pozwanej Spółki pozwany nienależycie wykonał obowiązki umowne i w związku z tym kara umowna należy się powodowi jedynie w sześciu przypadkach naruszeń umowy, podczas gdy powód - w swojej ocenie - wykazał, że kara umowna należy mu się we wszystkich wskazanych w pozwie przypadkach. Zarzut powyższy należało uznać za chybiony.

Przypomnieć należy, iż w myśl przepisu art. 233 § 1 k.p.c., którego naruszenie – jak wynika z treści apelacji, mimo wyraźnego braku dosłownego przytoczenia wskazanego przepisu w zarzutach – skarżący zarzuca Sądowi pierwszej

instancji, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nieobarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu pierwszej instancji.

Należy zauważyć, iż strona powodowa jako podstawę faktyczną dochodzonego roszczenia z tytułu kary umownej wskazała 42 przypadki naruszeń umowy z dnia 6 października 2009 roku, przedmiotem której było kompleksowe utrzymanie czystości w budynkach i na terenie powodowego Szpitala. Na powódzie zatem, w myśl art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania nie tylko wysokości dochodzonej z tytułu kary umownej kwoty, ale przede wszystkim udowodnienia, że każdy z wymienionych w pozwie przypadków naruszenia powołanej wyżej umowy rzeczywiście miał miejsce. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd Rejonowy trafnie ocenił, że strona powodowa swoje roszczenie zdołała udowodnić w nieznaczącej jedynie części.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż za wiarygodne dowody na okoliczność naruszeń umowy z dnia 6 października 2009 roku można było uznać niewątpliwie pisemnie sformułowane skargi lekarzy i pielęgniarek oddziałowych (np. k. 72 i k. 77), notatki urzędowe Pielęgniarki Oddziałowej Oddziału Neurologii (k. 74), konkretne pisma, w tym w szczególności pismo zatytułowane „uwagi dotyczące firmy sprzątajacej Impel” z dnia 17 lutego 2011 roku (k.78), jak również pismo Oddziałowej (...) z dnia 10 lutego 2012 roku (k. 8), a także zeznania przesłuchanych w niniejszej sprawie świadków, w tym zwłaszcza zeznania J. M., B. P., E. P. oraz D. Z. będących pielęgniarkami zatrudnionych w powodowej placówce. Wszystkie wymienione wyżej dowody, tak w postaci dokumentów prywatnych, jak i w postaci zeznań świadków, w sposób szczegółowy i wyczerpujący wskazały na konkretne mające miejsce w powodowym Szpitalu naruszenia umowy z dnia 6 października 2009 roku, przy czym na podstawie powołanych wyżej dowodów możliwe było ustalenie dokładnie charakteru spostrzeżonych nieprawidłowości, a także czasu i miejsca, w których doszło do ich powstania. Istotne jest również to, że dowody te wskazują na konkretne naruszenia umowy, a nie zaś opisują je w sposób ogólnikowy. W przeciwieństwie zaś do powołanych wyżej dowodów, w protokołach z odpraw Przełożonej (...) z Pielęgniarkami oddziałowymi nie wskazano na konkretne uchybienia, jak również nie podano czasu, w jakim doszło do ich powstania oraz osoby, która się ich dopuściła, a jedynie w sposób ogólnikowy i skrótowy podano,

jakie były zgłaszane uwagi wobec pracowników pozwanej Spółki. Protokoły te zatem, jak słusznie stwierdził Sąd pierwszej instancji, nie mogą stanowić wystarczającego dowodu na okoliczności powoływane w pozwie przez stronę powodową, bowiem w sposób zbyt ogólny i nieprecyzyjny wskazywały na uchybienia w wykonywanych czynnościach przez pracowników strony pozwanej. Powołane wyżej protokoły nie zawierały w szczególności informacji, czy wady związane z wykonywaniem usługi były usunięte i czy miała miejsce sytuacja z § 9 pkt 2 umowy stwarzająca podstawę do dochodzenia przez zamawiającego od przyjmującego zamówienie kary umownej przewidzianej we wskazanym paragrafie. Na uwagę zasługuje fakt, iż jak wynika z poczynionych ustaleń, obie strony były zgodne co do faktu, że na skutek zgłaszanych przez personel powoda uwag nastąpiła poprawa jakości świadczonych usług oraz, że pozwana firma w związku ze zgłaszanymi zastrzeżeniami podejmowała kroki w celu usunięcia występujących nieprawidłowości.

Znamienne jest również to, że, jak słusznie podkreślił Sąd pierwszej instancji, na okoliczność uchybień pracowników pozwanego przy wykonywaniu umowy, wymienionych w dziesięciu spośród 42 punktów w uzasadnieniu pozwu, apelujący zgłosił – poza wskazanymi powyżej protokołami z odpraw – dowód z zeznań jednego tylko świadka M. O., która jest Przełożoną (...). Świadek ten nie potwierdził jednakże zapisów zawartych w przedmiotowych protokołach poza jednym tylko uchybieniem dotyczącym obsługi dużego wózka. Jak jednak trafnie zauważył Sąd Rejonowy, uchybienie to sprowadzało się do tego, iż wózek był obsługiwany przez dwie osoby, w sytuacji gdy strona powodowa domagała się powołania do jego obsługi również trzeciej osoby, do czego jednakże pozwana nie była zobowiązana. Wskazany wyżej świadek nie potwierdził natomiast w swoich zeznaniach takich spośród przytoczonych w pozwie uchybień, jak brak poprawnego sprzętnięcia łazienki, wystawianie śmieci z brudownika i przechowywanie ich za drzwiami na klatce schodowej na Oddziale Wewnętrznym i Gastroenterologii, brak worków na odpady, jak również zła ich jakość, złe wyniki wymazów czystości na Oddziale Intensywnej (...), trudność z transportem baku stałej obsady pracowników na Oddziale Psychiatrii Męskiej, nieprzestrzeganie godzin odbioru odpadów, dopuszczanie do pracy pracownika nie przeszkolonego na Oddziale Psychiatrii Żeńskiej, brak czyszczenia siatek zabezpieczających okna w S., brak nadzoru i doczyszczania Oddziału Kardiologicznego, czy wreszcie brak nadzoru i ciągłe rotacje pracowników Firmy na Oddziale Kardiologii.

W konsekwencji za w pełni trafną należało uznać ocenę Sądu Rejonowego, iż w świetle przepisów art. 483 k.c. i art. 471 k.c. oraz w związku z treścią zawartej umowy, powód zdołał udowodnić swoje żądanie w zakresie tych tylko uchybień, na które sporządzone zostały notatki służbowe oraz konkretne skargi do przełożonych potwierdzone na rozprawie przez zeznania świadków. W pozostałym natomiast zakresie roszczenie powoda nie zostało udowodnione i podlegać musiało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, a także fakt, że w postępowaniu apelacyjnym nie ujawniono okoliczności, które Sąd drugiej instancji winien wziąć pod uwagę z urzędu, apelacja podlegała oddaleniu w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik sporu zasądzając od powoda Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. na rzecz pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. kwotę 1.200 zł. Na kwotę tę złożyło się jedynie wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej w postępowaniu odwoławczym ustalone w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).